

Young & Furious

Young & Furious Talking 'bout my generation. NOT!

Afgelopen zomer trokken acht jongeren uit West-Vlaanderen en het Duitse Westfalen-Lippe op artistieke zoektocht in opdracht van Passerelle. Het eindresultaat is Young & Furious, een aangrijpende voorstelling rond identiteit, jonge vreugde, verdriet en een weerbarstige lok haar.

vooraan v.l.n.r.: Joke Depreitere, Milena Weber, Zehra Proch en Thijs Lambert

De aanvankelijke opzet was om te werken rond culturele gelijkenissen en verschillen tussen de twee groepen jongeren. "Maar daar is snel van afgestapt", vertelt **Gregor Runge** van **Unusual Symptoms & Theater im Pumpenhaus**. "Het feit is dat de cultuur zo gelijklopend is dat je er moeilijk iets boeiend over kan vertellen. Dus kwam het idee: wat als we nu eens niet van een vast thema zouden vertrekken, maar van de deelnemers zelf en hen echt als individuen zouden zien, in plaats van als vertegenwoordigers van een bepaalde cultuur."

Nog voor het eigenlijke creatieproces begon, vroegen de makers alle deelnemers om met iemand anders van de groep contact te zoeken en een portret te maken van die andere. Dat portret werd dan getoond op de allereerste repetitie. "In het uiteindelijke stuk zijn daar heel wat elementen van overgebleven", zegt Gregor. "Het is ook bijzonder boeiend materiaal. Als iemand een ander in beeld brengt, dan krijg je een dubbel portret: dat van diegene die geportretteerd wordt, maar ook van diegene die het portret maakt. Milena bijvoorbeeld, één van de Duitse meisjes moest iets doen rond Joke uit Vlaanderen. Op die eerste dag al was het duidelijk dat ze niet echt overtuigd was van wat ze op het podium deed. Het bleef bij een reeks feitelijkheden over Joke. We hebben daar op verder gewerkt. Uiteindelijk zit Milena nu met een doos op podium. Ze vertelt dat ze de doos graag zou vullen met voorwerpen die een betekenis hebben voor Joke, maar dat ze absoluut niet weet wat ze er in moet stoppen, ook al vindt ze Joke een fantastisch meisje."

De voorstelling geeft dus een zeer persoonlijk portret van de jongeren. "Maar het gaat ook dieper dan het individuele verhaal", vertelt Gregor. "Naast het individuele luik zitten er in de voorstelling veel stukken waarin de jongeren tonen wat hun relatie is tot de maatschappij, een soort sociaal-politiek luik dus. Ook al wilden we heel hard vermijden dat dit een stuk over 'een generatie' zou worden. De jongeren in de voorstelling staan niet voor een generatie, maar voor zichzelf. Ook al sluit ik niet uit dat hun vreugde, verdriet, hetgeen ze op televisie zien, de verhalen over wat ze doen, ... een impressie kunnen geven van wat hun generatie boeit en beweegt."

Hoog Rock & Roll-gehalte

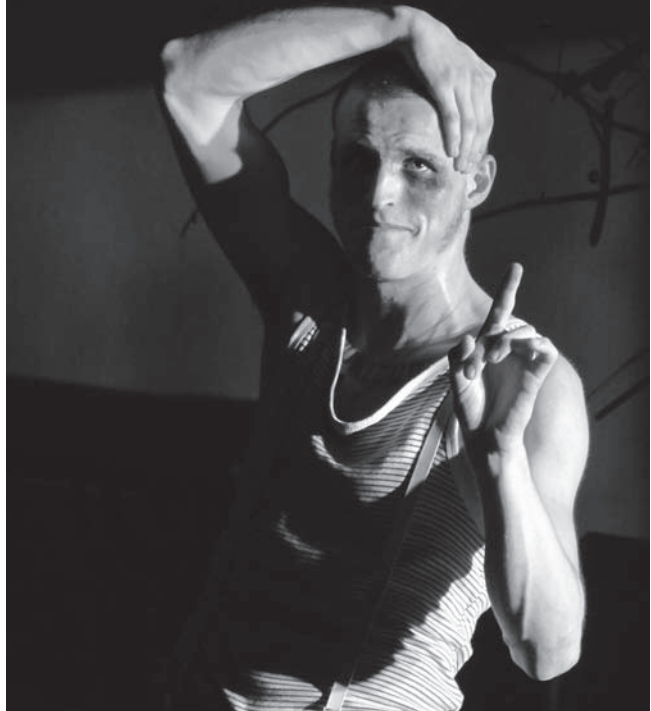
Het creatieproces voor Young & Furious was erg bijzonder, niet alleen door de mix van West-Vlaamse en Westfaalse jongeren. Maar vooral omdat de groep voor langere tijd samen heeft gewerkt én geleefd. "Om de voorstelling te maken hebben we ons een maand teruggetrokken in Theater im Pumpenhaus", zegt **Alexandra Morales** van **Unusual Symptoms**. "Overdag repeteren en 's avonds leven, schoonmaken en koken en dat creëert een heel bijzondere sfeer. Ik, mijn man en onze drie kinderen hebben tijdens de repetities de groep praktisch begeleid. En ik kan zeggen dat we een stuk familie geworden zijn. Ik heb ze euforisch gezien, triest, ze hebben met mijn kinderen gespeeld, ... Dat is iets heel anders dan wanneer je van negen tot vijf naar een theaterzaal komt om aan de voorstelling te schaven. Ik weet nog dat er een moment was waarop Samir de jongeren vroeg om een soort levenslijn te maken, met belangrijke gebeurtenissen, zowel persoonlijk als historisch. Joke zei daarover later dat ze dit project zeker aan haar levenslijn zou toevoegen."

"Het is inderdaad een unieke ervaring geworden", beaamt **Thijs**, een andere Vlaamse deelnemer. "Ik heb in het derde en vierde middelbaar kunstonderwijs gevolgd in Brugge. Maar omdat studeren en stil zitten niks voor mij is, ben ik al snel gaan werken, aan de vuilniskar, in het casino, in een fabriek. Nu werk ik al een tijdlang in de keuken als hulpkok. Ze zijn bij mij terecht gekomen omdat ik een paar jaar geleden heb deelgenomen aan een soortgelijk project: **Guided by noises**. Young & Furious was voor mij enerzijds een reisje, maar het leek mij ook een uitdaging. Ik ben nog nooit zo lang van Brugge weggeweest. Maar het is dus meegevallen. Tijdens de repetities waren er soms wel toestanden waar ik niet zo happig op was. Die tijdslijn bijvoorbeeld, daar ben ik niet zo hard op ingegaan. Ik vond dat niet zo'n goed plan om veel

bloot te geven over mijn 'geschiedenis'. Ik heb ook één keer een dansrepetitie geskipt, maar dat was omdat ik felle kramp had van de dag ervoor. (lacht) Voor de rest heb ik aan zo veel mogelijk dingen deelgenomen, ook als ik er het nut niet echt van inzag of dacht dat het maar niks ging worden. Vaak ben ik ben verrast geweest. Dus dat heb ik wel bijgeleerd tijdens het project: dat je niet te snel moet oordelen tot je het ook echt hebt uitprobeerde". "Dat klopt", zegt de Duitse **Zehra Proch**. "Die tijdslijn bijvoorbeeld vond ik ook niet zo'n goed idee. Zeker in het begin niet. Ik had die dag echt zin in een stevige, fysiek vermoeiende repetitie. Maar in de plaats moesten we opzoekingswerk doen, achter een computer. Ik ben daar dus dik tegen mijn zin aan begonnen, maar vond het uiteindelijk zeer inspirerend. Young & Furious was voor mij een belangrijke stap vooruit, zowel als danser en als persoon. In het dagelijks leven heb je niet altijd tijd en zin om stil te staan bij alles wat je doet. Als je hierover een voorstelling moet maken, kan je haast niet anders. Het is verbluffend wat je over jezelf ontdekt: kleine ergernisjes, bepaalde karaktertrekken, hoe je in de wereld staat,..."

Ook over de artistieke begeleiding zijn de jongeren wild enthousiast. "Geen enkel idee was te zot voor Samir, Johannes en Gregor", zegt Thijs. "Bijna al het materiaal dat ik heb aangebracht is uiteindelijk ook gebruikt. Neem nu de voorstelling van mijn zogenaamde pennenvriend. Ik moest Paul nadoen. Da's zo'n beetje een alternatieveling, met lang sluike haar. Ik wist dat die al eens joints had gerookt, dus heb ik op het podium een reusachtige sigaret gerold terwijl ik het over mijn koekjesverslaving had. Omdat mijn hoofd helemaal gladgeschoren is, deed ik zijn haar na door mijn hand over mijn voorhoofd te leggen, als een weerbarstige bles. Dat eerste portret dat ik heb gebracht is bijna integraal opgenomen in de voorstelling." (lacht)

"Young & Furious heeft inderdaad een hoog rock & roll gehalte", beaamt Gregor. "En dat heeft voor een groot deel te maken met het creatieproces. Samir heeft de gewoonte om heel sterk vanuit een soort collectief te werken en daar heel veel mensen bij te betrekken. Ook toen we in Münster waren kwamen er constant andere artiesten bij om workshops te geven, te oefenen met de jongeren, te repeteren. Iedereen moest ook de kans krijgen om zijn mening te geven. Het systeem was bijzonder democratisch. En dat heeft een heel sterke drive gegeven. Zo'n aanpak houdt ook risico's in. Als de flow niet werkt, dan verlies je de grip op je groep of op de uiteindelijke voorstelling. Met al die invloeden en al dat materiaal hadden we als makers ook soms iets van: wat zijn wij nu eigenlijk aan het doen? Waarover zal de voorstelling finaal gaan? Maar achteraf bekeken zijn we zeer goed in ons opzet geslaagd: acht individuen samen zetten op een podium en kijken welk verhaal ze samen brengen, zonder conclusies te willen trekken of iets te willen uitleggen."

Thijs Lambert

Eerlijk, ongepolijst en aangrijpend

Young & Furious ging begin september 2011 in première als seizoensopener van Theater im Pumpenhaus. "Ik wil niet beginnen over hoe 'authentiek' de voorstelling is," zegt Gregor Runge "Dat klinkt me wat cliché, maar ze is wel eerlijk".

"Misschien is het daarom dat een paar mensen het wat moeilijk hebben met de voorstelling", zegt Zehra. "Maar dat stoort mij niet. Integendeel. Ik zou niks erger vinden dan dat iedereen komt zeggen dat ze het 'best wel aardig' vinden. Het feit dat de voorstelling polariseert, dat er uitgesproken voor- en tegenstanders zijn, maakt dat er achteraf over gepraat wordt, dat mensen in dialoog gaan over wat ze hebben gezien. En dat telt voor mij." "Wat mij vooral ontroert", besluit Alexandra, "is dat je na de voorstelling het gevoel krijgt dat je die acht jongeren ook écht hebt leren kennen. En dat verwacht je niet. Bij het begin van de voorstelling lijkt het er zelfs op dat het erg 'arty' zal worden, eerder afstandelijk. Maar dan gaat het in een stroomversnelling en kom je tot de climax: de laatste scène waarbij iedere jongere één minuut tijd krijgt om voor zichzelf een slot te maken. Dat stuk is bijzonder verrassend, wild ook en uitbundig. Die gasten zijn echt euforisch over het leven en het is fijn om daarin als publiek te worden meegezogen."